

РЕШЕНИЕ

№ 38309

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4408** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], чрез адв. В. М., срещу Решение № ПИ-114/15.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0002363/01.04.2025г. на гл. публичен изпълнител при ТД на НАП С., като неоснователна.

В жалбата се сочи, че Решение № ПИ-114/15.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С. е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Искане се отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. М., поддържа жалбата. Поддържа, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП е неправилно и немотивирано, като в него липсват не само аргументирани отговори, а въобще липсват отговори на изложените в жалбата възражения. Отделно от горното, счита че обжалваното решение не е съобразено с материалноправните разпоредби на закона, както и че изначално изпълнителното производство е опорочено, тъй като съобщението не удовлетворява кредитора, а има за цел да информира длъжника, да му даде възможност да изпълни доброволно и да го предупреди за последиците при неизпълнение, поради което в 7-дневния срок за доброволно изпълнение не могат да бъдат предприемани действия по принудително изпълнение. В тази връзка сочи, че както в разпореждането на публичния изпълнител, така и в обжалваното решение липсва информация

за издаването и връчването на съобщение за доброволно изпълнение. В приложената по делото административна преписка и в предоставената информация от ТД на НАП С., изрично е потвърдено, че няма данни за връчване на „съобщение за доброволно изпълнение“, поради което може да се направи категоричен извод, че съобщение за доброволно изпълнение не е надлежно връчвано на длъжника. В тази връзка счита, че невръчването на съобщение за доброволно изпълнение е равносилно на липса на законосъобразно образувано изпълнително производство, а при липсата на доказателства за надлежното му връчване всички последващи действия по изпълнението следва да се считат за незаконосъобразни. Обръща внимание, че давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва, каквото не е налице и въпреки това, директорът на ТД на НАП С. незаконосъобразно е потвърдил отказ за погасяване по давност на описаните в обжалваното решение вземания, за периода 2014г. - 2017г. Подробно становище по съществуващото на спора представи в писмени бележки. Претендира направените разноси по делото по представен списък.

Ответникът - директорът на ТД на НАП [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата. Поддържа, че при издаването на обжалваното решение са спазени всички законови и материални норми. Счита, че е налице спиране на давността и към момента на подаване на искането същата не е изтекла. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Претендирам юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв.

Административен съд София-град, III-то отделение, 10-ти състав, като съобрази наведените в жалбата доводи и приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, срещу "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], е образувано ИД №[ЕИК]/2016 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. за установени и изискуеми публични задължения.

За обезпечаване на установени и изискуеми публични вземания е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0044639/09.08.2017г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „А. Банк България“, за сумата от 19 855.52 лв./л.39/.

По делото е представено Съобщение за доброволно изпълнение, изх. № С170022-048-0055643/25.04.2017 г. /л.71/, адресирано до "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], без отбелязване за реално връчване.

На основание чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК е изпратено запорно съобщение до ТБ „А. Банк България“ /л.76/, по което е получен отговор от банката, изх. № 2302/9554, в който е посочено, че "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], има открита разплащателна сметка, като към момента на налагане на запора няма средства за обезпечаване на вземането. Посочено е също, че „А. Банк България“ не е сключвала договори за доверително управление и/или предоставяне на банкови касети, както и друго сделки, свързани с неговото движимо и недвижимо имущество или дялови участия с "ФИОРЕ-Р" ЕООД.

С Разпореждане, изх. № С200022-029-0018208/30.06.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С. /л.89/, ТБ „А. Банк България“ е задължена да направи незабавно прехвърляне на наличните към датата и часа на налагане на запора, както и последващо постъпващите по сметка на длъжника "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], суми в размер на 27 450.11 лева, във връзка с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0044639/09.08.2017 г.

В отговор на вмененото с цитираното разпореждане задължение на ТБ „А. Банк България“, банката е уведомила приходните органи, че поради липса на авоар по сметката на "ФИОРЕ-Р"

ЕООД, ЕИК[ЕИК], не може да бъде извършен превод към ТД на НАП С. /л.90/.

Издадено е второ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0060054/07.09.2022г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „А. Банк България“, за сумата от 11 844.55 лв./л.42/. В отговор на същото от ТБ „А. Банк България“ с писмо от 14.09.2022 г. публичният изпълнител е уведомен, че поради липса на авоар по сметката на длъжника не може да бъде извършен превод към ТД на НАП.

С искане от 05.03.2025 г., на осн. чл.171 от ДОПК, подадено по ИД №[ЕИК]/2016 г. по описа на публичен изпълнител при ТД на НАП - С., "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез управителя Л. Г., се позовава на изтекла погасителна давност за посочените публични задължения – предмет на изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. В искането се излагат доводи, отнасящи се до това, че на длъжника не са връчени Акт за установяване на вземането, както и съобщение за доброволно изпълнение, поради което и на основание чл.171 ДОПК са погасени по давност изрично посочени в искането по основание и размер публични задължения за 2014, 2015, 2016 и 2017г. /л.26/.

С Разпореждане с изх. № С250022-137-0002363/01.04.2025 г. /л.16/, публичният изпълнител е отказал да погаси по давност цитираните в искането задължения. /л.19/. Отхвърлил е аргументите на жалбоподателя и позоваването му на разпоредбата на чл.171, ал.1 ДОПК, тъй като разпоредбата визира срок за упражняване правото на събиране на публични вземания от 01.01. на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното вземане, който срок е пет годишен. Посочил е кога е наложен запора за съответните задължения във връзка с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.-№ С170022-022-0044639 от 09.08.2017г., извеждайки, че правните последици на абсолютната погасителна давност, посочена в чл.171,т.2 от ДОПК до момента не са настъпили.

С жалба, вх. № Ж-22-287 от 03.04.2025г. по описа на ТД на НАП "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез управителя Л. Г., е оспорило Разпореждане с изх. № С 250022-137-0002363/01.04.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с искане за отмяна на отказа за отписване на задължение по изпълнително дело №160162330/2016 г., представляващо вземане в общ размер на 37 990.38 лв., в това число главница в размер на 19 147.00 лева и лихви в размер на 18 843.38 лева за начислени публични задължения в периода от 2014 г. до 2017 г.

С обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ – 114/15.04.2025 г. /л.10/, директорът на ТД на НАП С. оставя жалбата без уважение. Приема, че с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0044639/09.08.2017г. са предприети действия от публичния изпълнител, с които давността е спряла да тече по отношение на задълженията, предмет на ИД №160162330/2016 г. и е приложима единствено общата 10-годишна давност по смисъла на чл.171, ал.2 от ДОПК.

В производството пред съда са събрани следните писмени доказателства: банково удостоверение, изх. № 141-189/28.04.2025 г., издадено от управителя на „А. Банк България“ /л.80/, в което е посочено, че "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], разполага с банкова сметка в BGN с IBAN: [банкова сметка], открита на 10.09.2014 г. със салдо към 24.04.2025 г. в размер на 79.39 лева. Посочено е, че последното движение по сметката датира от 02.08.2017 г., по същата не се дължат такси. Посочено е също, че към момента на получаване на запорните съобщения на 26.08.2017 г. и на 07.09.2022 г. е отбелязано салдото по сметката е било в размер на 79.39 лева, като банката не е превеждала суми към НАП във връзка с наложения запор. Към банковото удостоверение е приложено извлечение от цитираната банкова сметка от 2017 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването – адресат на акта. Депозирана е в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ – 114/15.04.2025г. е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал.1 от ДОПК - териториалния директор на ТД на НАП - С.. Спазена е изискуемата писмена форма. По възраженията на жалбоподателя за липса на мотиви, съдът счита, че решението е мотивирано, тъй като решаващият орган е изложил аргументи, въз основа на които е формирал крайния си извод за правилност на разпореждането и съответно за неоснователност на жалбата срещу него.

В производството по издаване на оспорения акт не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Изводът на директора на ТД на НАП С. е, че в рамките на петгодишния давностен срок по отношение на публичните задължения, предмет на Разпореждане изх.№ С250022-137-0002363/01.04.2025г. има спиране на давността; посочил е, че на 09.08.2017г. на основание чл.171, ал.1 от ДОПК е издадено постановлението на публичния изпълнител за налагане на обезпечителни мерки изх.№ № С170022-022-0044639/09.08.2017 г., с което са предприети действия по чл.171, ал.1,т.5 от ДОПК и за задълженията е приложима единствено разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК за абсолютната давност.

Безспорни са данните за издаване на въпросното постановление за налагане на обезпечителни мерки, както и данните за предприетите изпълнителни действия- наложен запор от страна на А. Банк България АД върху банковата сметка на длъжника (писмо № С170022-000-0544370/26.08.2017г.-л.77).

Давността за публичните задължения е разписана в чл.171 на ДОПК, според алинея първа на който давността спира:1.когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;2.когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки;6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Според алинея втора давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение; ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната.

Всички изложени аргументи от ответника в оспореното решение са по отношение спиране на давността на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК, като ответникът не се е позовавал на прекъсване на давността, каквито доводи изтъква жалбоподателят. При настъпване на някое от основанията по чл.172, ал.1 ДОПК за спиране на давността давностен срок не тече. С отпадане на основанията за спиране давностният срок се възобновява, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността т.е. с него тя се удължава. След отпадане на основанията за спиране давностният срок се допълва с период от време, равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото

време до нейното спиране.

Съгласно чл. 172, ал.1, т.5 с налагане на обезпечителни мерки се спира давността. Правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното връчване на постановлението и със съобщението за доброволно изпълнение. Връчването е от значение относно възможността длъжникът да оспори постановлението /чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК/, респ. да заплати публичното задължение и да не бъдат предприемани последващи действия за принудително събиране. Оспорването на постановлението е по реда на чл. 197 ДОПК и според ал. 6 изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението не може да бъде спряно поради обжалването му. По делото няма данни, както и жалбоподателят не въвежда твърдение да е обжалвал ПНОМ.

След като правопораждащият факт е издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, последващото връчване или не на съобщение за доброволно изпълнение и как това допуснато от публичния изпълнител нарушение се повлиява върху същинските изпълнителни действия не променя извода за спиране на давността. Разпоредбата на чл.221 ДОПК не обвързва налагането на обезпечителни мерки с предварително връчване на съобщението по ал.1 от същата. И това е така, тъй като обезпечителните мерки имат различна цел от доброволното изпълнение- налагат се, когато без тях ще бъде невъзможно или затрудни събирането на публичното вземане т.е. те имат неотложен характер и в случаите на констатиран риск от осуетяване на събирането.

В този смисъл, макар и да е допуснато нарушение поради невръчването на съобщение, то няма отношение към давностният срок за процесните задължения, спрян с издаването на въпросното ПНОМ и не съставлява самостоятелно основание за отмяна на решението на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него разпореждане на главния публичен изпълнител.

В случая в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността с налагане на обезпечителни мерки т.е. с издаването на 09.08.2017г. на ПНОМ публичният изпълнител е извършил процесуално действие, с което, по арг. чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, е спряна 5-годишната давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Към 09.08.2017г. не е изтекъл петгодишният давностен срок за най-старите оспорвани задължения, а именно- задълженията за лихви във връзка със задължения по Фонд ДОО, НЗОК и ДЗПО за периода 01.12.2014г. до 31.12.2014г., тъй като съгласно чл.171, ал.1 ДОПК този срок започва да тече на 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Срокът по чл.171, ал.2 ДОПК за това най-старо задължение от 2014г., което е следвало да се плати през 2015г., е започнал да тече от 01.01.2016г. и изтича на 01.01.2020г. (съгл. чл.162, ал.2, т.9 от ДОПК публични държавни вземания са и лихвите за вземания по т.1-8, като за погасяване задълженията за лихви върху публични държавни вземания е приложим реда по ДОПК; само в хипотезата на чл.119 от ЗЗД, когато главното задължение е погасено по давност, какъвто не е настоящия случай, с неговото погасяване се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, въпреки че давността за тях не е изтекла).

А. на жалбоподателя, че липсващата наличност в запорираната сметка означава, че не е налице ефективно наложена обезпечителна мярка по смисъла на закона и че не е налице изпълнително действие, с което е спряна давността, е

неоснователен. Налице е открита сметка на длъжника в банкова институция, по която могат да постъпят суми с които да бъдат удовлетворени публичните задължения т.е. наложеният заповор може да породи правни последици (цитираната съдебна практика не е относима към настоящия случай, тъй като касае случаи на отсъстваща банкова сметка на длъжника в банката респ. налагане на заповор върху чужда вещь).

Изложените дотук съображения обосновават крайния извод за законосъобразност на оспореното Решение № ПИ-114/15.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0002363/01.04.2025г. на гл. публичен изпълнител при ТД на НАП С., поради което жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат на ответника, за заявеното от него юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения Ф.-Р ЕООД следва да бъде осъдено да заплати на ТД-НАП С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева.

Воден от горното, Административен съд София- град, III отделение, 10-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на "ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], срещу Решение № ПИ-114/15.04.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0002363/01.04.2025г. на гл. публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „ФИОРЕ-Р" ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП С. направените по делото разноски в размер на 500 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал.2 ДОПК.